

Sygn. akt II K 140/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Panasiuk

Protokolant: Helena Oniszczyk

w obecności Prokuratora: Edyty Bartoszyk

oskarżyciela publicznego z Urzędu Celnego w B.: M. C.

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 roku sprawy:

L. G. z domu K. córki D. i N. z domu A., urodzonej (...) w C.,

oskarżonej o to, że:

działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 01.01.2015r. do dnia 09.02.2015r. na terenie bazaru przy ul. (...) w B. nabyła od obywateli Białorusi o nieustalonej tożsamości towar nieoznaczony skarbowymi znakami akcyzy, o którym wiedziała, że został przywieziony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci: (...) paczek papierosów różnych marek, na którym ciążyła należność celna w wysokości 1319 zł oraz należności podatkowe w wysokości 32490 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 6750 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 25740 zł, przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 i 1 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k.s.

I. Oskarżoną **L. G.** uznaje za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na mocy art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 i 1 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k.s. skazuje ją, a na mocy art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza jej **karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny**, równowartość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę **100 (sto) złotych**.

II. Na mocy art. 30 § 2 k.k.s. oraz art. 31 § 6 k.k.s. **orzeka przepadek** dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych numer 2 pod pozycjami 1 - 13 na karcie 59 akt sprawy, **zarządzając ich zniszczenie**.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. G. kwotę 516,60 złotych, w tym kwotę 96,60 złotych podatku VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu.

IV. **Zasądza** od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę **700 złotych** tytułem opłaty oraz obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 458,72 złotych.

Sędzia :

Sygn. akt II K 140/15

UZASADNIENIE

(z uwagi na treść wniosku obrońcy o uzasadnienie, ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej i rozstrzygnięć – art. 424 § 3 k.p.k.)

Dowody zebrane w sprawie dały podstawę do ustalenia tego, że L. G. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 01.01.2015r. do dnia 09.02.201r. na terenie bazaru przy ul. (...) w B. nabyła od obywateli B. (...) o nieustalanej tożsamości towar nieoznaczony skarbowymi znakami akcyzy, o którym wiedziała, że został przywieziony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci: (...) paczek papierosów różnych marek, na którym ciążyła należność celna w wysokości 1319 zł oraz należności podatkowe w wysokości 32490 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 6750 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 25740 zł, przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Takim zachowaniem wyczerpała ona znamiona czynu, który należało zakwalifikować z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 i 1 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k.s.

Wskazać należy, że kwalifikacja prawna czynu zarzucanego oskarżonej, wskazana w akcie oskarżenia, była prawidłowa. Ciężąca na zabezpieczonym towarze należność celna stanowiła kwotę 1.319 zł, czyli decydująca o kwalifikacji prawnej kwota należności celnej nie przekroczyła ustawowego progu. Ustawowy próg wynosił w 2015 r. bowiem 8750 zł (pięciokrotna wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, które w 2015 r. wynosiło 1.750 zł). Kwota podatku narażonego na uszczuplenie to 32 490 złotych, zatem była mniej wartości bowiem nie przekroczyła pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (1750 zł x 500 = 875 000 zł). Zachowania L. G. podjęte były w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Zatem powołanie art. 6 § 2 k.k.s. znajduje pełne uzasadnienie. Skoro czyn oskarżonej wyczerpywał znamiona czynów określone w trzech przepisach części szczególnej zasadnie powołano art. 7 § 1 k.k.s, skazanie bowiem musiało opierać się na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Wymiar kary zaś Sąd oparł na podstawie art. 65 § 3 i 1 k.k.s., którego znamiona najpełniej charakteryzują czyn L. G., jak stanowi art. 7 § 2 k.k.s.

Powyższe ustalenia znajdują oparcie w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. (Dz.U.2002.200.1679) i Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz.U.2014.1220) z którego wynika, iż minimalne wynagrodzenie za pracę w 2015 roku wynosi 1750 złotych.

Mała wartość z kolei w myśl art. 53 § 14 k.k.s to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (875 000 złotych).

Z kolei ustawowy próg w myśl art. 53 § 6 k.k.s. to wysokość kwoty, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia (8750 złotych).

W tym miejscu zauważyć należy, że oskarżona L. G. w chwili popełniania zarzucanego jej czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Świadczy o tym opinia biegłych lekarzy psychiatrów M. S. i Z. S., którzy badali L. G.. Nie stwierdzili u niej choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast otępienie lekkiego stopnia. (k. 88 - 91).

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłych jest miarodajna, albowiem została sporządzona przez osoby kompetentne, z wieloletnim doświadczeniem, po dokładnym badaniu oskarżonej. Nadto jest pełna i jasna, a wnioski w niej zawarte poparte zostały logiczną argumentacją.

L. G. nie był karana sędownie (k. 118) – uprzednie skazania na kary grzywny, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie od 21 marca 2015 roku przepisami uległy zatarciu.

Sąd wymierzył L. G. karę 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonej. Okolicznością obciążającą jest z pewnością ilość przechowywanych wyrobów akcyzowych. Okolicznością łagodzącą jest natomiast dotychczasowa niekaralność oskarżonej oraz to, że czyn popełniła ona w warunkach ograniczonej poczytalności.

Niewątpliwie występki, którego dopuściła się L. G. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Zauważyć należy, że oskarżona mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszana, zdecydowała się popełnić przestępstwo.

Przy wymierzaniu oskarżonej kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczonej kary zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonej i będzie oddziaływać na nią wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd uwzględnił jej dolną granicę określoną w art. 23 § 3 k.k.s., a także możliwości zarobkowe i sytuację majątkową oskarżonej. L.G. utrzymuje się z emerytury w wysokości 1300 złotych, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, nie ma żadnych zobowiązań.

Kierując się dyspozycją art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s., Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wyrobów tytoniowych zabezpieczonych w dniu 1 stycznia i 9 lutego 2015 roku przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego na targowicy miejskiej i w mieszkaniu oraz na strychu zajmowanych przez L. G..

O kosztach obrony z urzędu L. G. orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 02.163.1348).

O kosztach postępowania obciążających L. G. orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., a opłacie na zasadzie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 ze zm.).

Sędzia